

โดยที่มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา มีภารกิจหลักในด้าน การสอน การวิจัย การให้บริการทางวิชาการและเทคโนโลยี รวมทั้งทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ มหาวิทยาลัยจึงเป็นผู้นำในการสะสม พัฒนา ถ่ายทอด และประยุกต์ความรู้ทางวิชาการ และ เทคโนโลยีต่าง ๆ รับผิดชอบต่อสังคม โดยเฉพาะ ในปัจจุบันสังคมมีความก้าวหน้าในด้านวัตถุอย่างรวดเร็ว ปัญหาสังคมมีความซับซ้อนและยุ่งยากมากขึ้น มหาวิทยาลัยจึงต้องนำเอาความเป็นเลิศทางวิชาการ ความรู้จากการค้นคว้า วิจัย และในสถานะที่เป็นศูนย์กลางของเทคโนโลยีในด้านต่าง ๆ ไปรับผิดชอบต่อสังคมให้มากขึ้นกว่าอดีตที่ผ่านมา

ดังนั้น เมื่อมหาวิทยาลัยเป็นแหล่งรวมของวิชาการและเทคโนโลยีต่างๆ มหาวิทยาลัย ของรัฐจึงเป็นสถาบันที่มีความสำคัญสถาบันหนึ่งที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมสำคัญในการแก้ไขปัญหาสังคม ที่มีมากขึ้น ในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าลักษณะงานของมหาวิทยาลัยไม่ใช่งานบริหารแท้ ๆ แต่เป็นการ ให้บริการทางวิชาการควบคู่ไปกับงานบริหารทั่วไป การบริหารงานมหาวิทยาลัยจึงเป็นการบริหาร งานที่มีลักษณะเฉพาะแตกต่างจากส่วนราชการอื่นๆ ของรัฐ มีระบบบริหารงานในลักษณะปกครอง ตนเอง มีความคล่องตัว และมีความเป็นอิสระทั้งในด้านระบบบริหารงานบุคคล การบริหารงาน การเงินและทรัพย์สิน ตลอดจนมีความเป็นอิสระในการบริหารงานวิชาการ

จากลักษณะดังกล่าวจะเห็นได้ว่า มหาวิทยาลัยมีภารกิจเฉพาะที่แตกต่างจากส่วน ราชการอื่นๆ ของรัฐ มหาวิทยาลัยจึงต้องมีความเป็นอิสระ มีความคล่องตัวในการดำเนินกิจการของ มหาวิทยาลัย แต่ในความเป็นจริงมหาวิทยาลัยมิได้มีความเป็นอิสระ ตลอดจนขาดความคล่องตัวใน การดำเนินกิจการของมหาวิทยาลัยกล่าวคือ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาการบริหารมหาวิทยาลัยยึดโยง อยู่กับระบบราชการอย่างแน่นแฟ้น ทั้งระบบการบริหารงานบุคคล การบริหารงบประมาณ การเงิน และการพัสดุ โดยมีระบบการควบคุมและกำกับดูแลที่เป็นไปภายใต้กฎเกณฑ์ของระบบราชการที่ถือ ปฏิบัติกันโดยทั่วไปสำหรับกรม กอง ของระบบราชการ การดำเนินการต่างๆ ต้องยึดถือกฎเกณฑ์ และระเบียบต่างๆ โดยเคร่งครัด ซึ่งขัดกับลักษณะการบริหารมหาวิทยาลัยที่ต้องการความยืดหยุ่น ความคล่องตัว และความฉับไวในการดำเนินการ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่จะสนองตอบความ ก้าวหน้าทางวิชาการได้ ทางด้านการบริหารงานบุคคลก็ประสบปัญหาอย่างมากโดยเฉพาะการที่ไม่ สามารถดึงดูดคนดี คนเก่งให้เข้าสู่มหาวิทยาลัยได้อันเข้ากับลักษณะ “รักษาคณบดีไว้ไม่ได้ คนเก่ง ภายนอกก็ไม่อยากเข้ามาร่วม คนไม่เหมาะสมก็เอาออกยาก”

ในปัจจุบันมีมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐตั้งขึ้นใหม่จำนวนสามแห่ง คือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ และมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มีอิสระในด้านการบริหารจัดการมีสภามหาวิทยาลัยเป็นองค์กรที่มีอำนาจสูงสุดในการกำหนดนโยบายด้านต่างๆ ภายใต้กรอบวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยโดยที่มหาวิทยาลัยเหล่านี้เป็นมหาวิทยาลัยที่ตั้งขึ้นใหม่และมีการการจัดวางระเบียบหรือกฎเกณฑ์ใหม่ บรรจุบุคลากรใหม่ และมีบุคลากรที่มีประสบการณ์เข้ามาปฏิบัติงานภายใต้ระเบียบหรือกฎเกณฑ์ใหม่ดังกล่าว การบริหารจัดการจึงไม่ยุ่งยากเนื่องจากไม่มีผลกระทบต่อบุคลากรเพราะได้มีการวางระบบการบริหารใหม่ดังกล่าวข้างต้นแต่มีมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐแห่งหนึ่งคือมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีซึ่งปรับเปลี่ยนตัวเองจากระบบราชการเข้าสู่ระบบมหาวิทยาลัยในกำกับและมีการบริหารจัดการ 2 ระบบคือ การบริหารในระบบราชการและการบริหารนอกระบบราชการแต่อยู่ในกำกับดูแลของรัฐโดยบุคลากรของมหาวิทยาลัยมี 2 ประเภทคือ ข้าราชการ และพนักงานมหาวิทยาลัย ข้าราชการที่สมัครใจอยู่ในระบบในกำกับของรัฐจะเปลี่ยนสถานภาพจากข้าราชการเป็นพนักงานโดยการประเมินส่วนข้าราชการที่ไม่ผ่านประเมิน หรือไม่สมัครใจที่จะออกนอกระบบ จะถูกโอนไปสังกัดสำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี พ.ศ. 2541 เนื่องจากกรณีของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี การปรับเปลี่ยนเกิดผลกระทบต่อบุคลากรที่เป็นข้าราชการในสังกัดจึงอาจก่อให้เกิดปัญหาและความยุ่งยาก ดังนั้นการบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัยที่ปรับเปลี่ยนเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐจึงอาจแยกเป็น 2 ระบบกล่าวคือ ใช้ระบบราชการเดิมสำหรับข้าราชการที่ยังไม่ออกนอกระบบ และใช้ระบบในกำกับของรัฐ สำหรับข้าราชการที่ปรับเปลี่ยนสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ

เมื่อการบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัยบางแห่งที่ปรับเปลี่ยนเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐมี 2 ระบบ วินัยซึ่งเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งของการบริหารงานบุคคลในการควบคุมความประพฤติของบุคลากรในสังกัดย่อมต้องมี 2 ระบบ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาความสับสน และความไม่เท่าเทียมกันในระบบ เนื่องจากบุคลากรส่วนหนึ่งเป็นข้าราชการต้องใช้กฎหมายว่าด้วยวินัย ระเบียบของทางราชการ แต่บุคลากรอีกส่วนหนึ่งซึ่งเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐต้องใช้กฎหมายว่าด้วยวินัย ระเบียบตามหลักเกณฑ์ซึ่งสภามหาวิทยาลัยกำหนด

อย่างไรก็ดีถึงแม้ว่าการปรับเปลี่ยนมหาวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐบางแห่งจะกำหนดให้บุคลากรของมหาวิทยาลัยออกนอกระบบราชการไปในคราวเดียวกันซึ่งดูเหมือนว่าจะแก้ปัญหาคความสับสนดังกล่าวได้ แต่โดยที่การปรับเปลี่ยนมหาวิทยาลัยของรัฐที่เป็นส่วนราชการไปเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการแต่อยู่ในกำกับของรัฐหมายความว่ารวมถึงการปรับเปลี่ยนข้าราชการซึ่งเป็นบุคลากรในมหาวิทยาลัยของรัฐที่เป็นส่วนราชการ ไปเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ โดยการปรับเปลี่ยนดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อบุคลากรของมหาวิทยาลัยของรัฐที่เป็น

ส่วนราชการที่ปรับเปลี่ยนเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการและอาจส่งผลกระทบต่อระบบการบริหารงานบุคคล โดยเฉพาะด้านกฎหมายว่าด้วยวินัยเนื่องจากการปรับเปลี่ยนมหาวิทยาลัยของรัฐที่เป็นส่วนราชการไปเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการ ไม่สามารถตอบสนองหรือสร้างความมั่นใจในหลักประกันสิทธิและเสรีภาพให้แก่ข้าราชการที่จะต้องปรับเปลี่ยนสถานภาพตัวเองไปเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยว่า มีหลักประกันความมั่นคงและเป็นธรรมที่ชัดเจนเหมือนกับระบบราชการหรือไม่เพียงใดกล่าวคือ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2507 และกฎทบทวน ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2519) ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2507 และฉบับที่แก้ไขเพิ่มเติม กำหนดให้นำหลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ซึ่งมีหลักเกณฑ์และขั้นตอนในเรื่องการดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์ และร้องทุกข์ชัดเจนและสามารถเป็นหลักประกันความมั่นคงและเป็นธรรมให้กับข้าราชการได้ นอกจากนี้ยังมีองค์กรตรวจสอบภายนอกมหาวิทยาลัย ซึ่งก็คือคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย (ก.ม.) ในฐานะเป็นองค์กรกลางการบริหารงานบุคคลสำหรับมหาวิทยาลัย เป็นผู้ควบคุม และตรวจสอบการใช้อำนาจของมหาวิทยาลัยกรณีการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง แต่ในทางกลับกันกฎหมายว่าด้วยวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ การดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์และร้องทุกข์จะสิ้นสุดภายในมหาวิทยาลัย โดยไม่มีองค์กรตรวจสอบและควบคุมการใช้อำนาจของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐแต่อย่างใดมีเพียงสภามหาวิทยาลัยเป็นองค์กรที่มีอำนาจชี้ขาดเท่านั้น ซึ่งหากสภามหาวิทยาลัยมีองค์ประกอบกรรมการมาจากผู้บริหารมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นผู้พิจารณาสั่งการลงโทษในชั้นต้นแล้ว อาจก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้อุทธรณ์และร้องทุกข์ได้ เนื่องจากผู้ใช้อำนาจในชั้นต้นและผู้ตรวจสอบการใช้อำนาจเป็นบุคคลเดียวกันย่อมไม่อาจเปลี่ยนแปลงสิ่งที่ชี้ขาดตัดสินลงไปแล้วได้

ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า ควรนำการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐมาศึกษาวิเคราะห์ เพื่อเป็นข้อมูลในการประกอบการพิจารณาวางระบบกระบวนการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ และเพื่อเป็นหลักประกันความมั่นคงและเป็นธรรมให้แก่พนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากการที่รัฐบาลไทยรับเงินเงินกู้จากธนาคารพัฒนาแห่งเอเชียเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยธนาคารพัฒนาแห่งเอเชียได้กำหนดเงื่อนไขให้มหาวิทยาลัยของรัฐที่เป็นส่วนราชการอย่างน้อยหนึ่งแห่งต้องออกนอกระบบราชการภายใน พ.ศ. 2541 และทุกมหาวิทยาลัย

ต้องออกนอกระบบราชการภายใน พ.ศ. 2545 และเพื่อให้เป็นผลตามเจตนารมณ์ดังกล่าวมติคณะรัฐมนตรี จึงให้ความเห็นชอบในหลักการที่จะให้มหาวิทยาลัยของรัฐที่เป็นส่วนราชการออกนอกระบบราชการ ภายใน พ.ศ. 2545 ปรากฏว่ามหาวิทยาลัยของรัฐที่เป็นส่วนราชการหนึ่งแห่ง คือ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ได้ปรับเปลี่ยนเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐเป็นแห่งแรกโดยเปลี่ยนชื่อเป็น “มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี” ซึ่งการปรับเปลี่ยนดังกล่าวมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีมีการบริหารจัดการเป็น 2 ระบบในมหาวิทยาลัยเดียว คือ มีทั้งระบบราชการแบบเดิม และนอกระบบราชการแต่อยู่ในกำกับของรัฐ ข้าราชการที่สมัครใจออกนอกระบบราชการเข้าสู่ระบบ ในกำกับรัฐบาลต้องได้รับการประเมินตามที่คณะกรรมการบริหารงานบุคคลกำหนดเพื่อเป็นพนักงาน ของมหาวิทยาลัย และรับเงินเดือนและสวัสดิการตามที่สภามหาวิทยาลัยกำหนดซึ่งแตกต่างจากเงินเดือน และสวัสดิการของข้าราชการ ส่วนผู้ที่เลือกอยู่ในระบบราชการหรือไม่ผ่านการประเมินจะถูกโอนย้าย ไปสังกัดอยู่ที่สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย ซึ่งรูปแบบของมหาวิทยาลัยพระจอมเกล้าธนบุรีนี้ยังไม่อาจกล่าวได้ว่าเป็นรูปแบบมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐที่สมบูรณ์ เนื่องจากมีการบริหารจัดการ เป็น 2 ระบบในมหาวิทยาลัยเดียวก่อให้เกิดปัญหาในการบริหารจัดการของมหาวิทยาลัย อาทิ ปัญหา งานด้านบริหารทั่วไปที่เกิดจากระบบกฎหมาย บุคลากรในหน่วยงาน ผู้บริหาร การดำเนินงาน การบังคับบัญชา วินัยและการรักษาวินัย การพิจารณาความดีความชอบ เป็นต้น

จากปัญหาดังกล่าวทุกปัญหามีความสำคัญ และเป็นอุปสรรคต่อการบริหารและการ ดำเนินงานของมหาวิทยาลัยที่ปรับเปลี่ยนเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ แต่สิ่งหนึ่งที่เป็นปัญหา สำคัญและมีผลกระทบต่อปัญหาด้านอื่นๆ คือ กฎหมายว่าด้วยวินัยในส่วนการอุทธรณ์ได้แย้งคำสั่ง ลงโทษทางวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงมุ่งที่จะศึกษาวิเคราะห์กฎหมายว่าด้วย วินัยของมหาวิทยาลัยที่ ปรับเปลี่ยนเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ประกอบกับกฎหมายว่าด้วยวินัยของมหาวิทยาลัยใน กำกับของรัฐว่าก่อให้เกิดปัญหา และอุปสรรคในการบริหารงานบุคคลอย่างไรบ้าง โดยเฉพาะในส่วน ของกระบวนการอุทธรณ์ได้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัย โดยจะศึกษาวิเคราะห์จากมหาวิทยาลัยที่ปรับ เปลี่ยนเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐที่มีอยู่ในปัจจุบันคือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ธนบุรี และมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐคือมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ และ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง โดยมีแนวทางการศึกษาวิเคราะห์ว่ากฎหมายว่าด้วยวินัยของข้าราชการ พลเรือนในมหาวิทยาลัย และกฎหมายว่าด้วยวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในปัจจุบัน เป็นอย่างไร รวมถึงการอุทธรณ์ได้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยของกฎหมายดังกล่าวว่าสามารถเป็นหลัก ประกันความมั่นคง และเป็นธรรมแก่ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยที่ต้องปรับเปลี่ยนสถานภาพ ไปเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐได้เหมือนหรือแตกต่างกับระบบราชการหรือไม่อย่างไร

ฉะนั้น การศึกษาวิเคราะห์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะศึกษาว่า

(1) กระบวนการของกฎหมายว่าด้วยวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ การดำเนินการทางวินัย การลงโทษ และการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐจะสามารถรับรอง และคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนและสามารถสร้างหลักประกันที่มั่นคงและเป็นธรรมให้แก่พนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐที่ปรับเปลี่ยนจากมหาวิทยาลัยของรัฐที่เป็นส่วนราชการไปเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐได้เพียงพอหรือไม่อย่างไร

(2) การปรับเปลี่ยนมหาวิทยาลัยของรัฐที่เป็นส่วนราชการ ไปเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐจะก่อให้เกิดผลกระทบ และปัญหาเกี่ยวกับการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐหรือไม่ อย่างไร

(3) รูปแบบกระบวนการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐที่ปรับเปลี่ยนจากมหาวิทยาลัยของรัฐที่เป็นส่วนราชการที่เหมาะสมควรเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาถึงลักษณะกฎหมายว่าด้วยวินัยของข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย การดำเนินการทางวินัย การลงโทษ และการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยของข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยว่ามีหลักประกันความมั่นคงและเป็นธรรมเพียงพอหรือไม่

2. เพื่อศึกษาถึงลักษณะกฎหมายว่าด้วยวินัย ของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐที่ปรับเปลี่ยนจากมหาวิทยาลัยของรัฐซึ่งเป็นส่วนราชการ การดำเนินการทางวินัย การลงโทษ และการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐว่า จะสามารถให้หลักประกันความมั่นคง และเป็นธรรมแก่พนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐเหมาะสมหรือไม่เพียงใด

3. เพื่อศึกษาถึงปัญหาผลกระทบจากการปรับเปลี่ยนมหาวิทยาลัยของรัฐซึ่งเป็นส่วนราชการเกี่ยวกับการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐเพื่อหาสาเหตุและแนวทางในการแก้ไข

4. เพื่อศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบกระบวนการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยของข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย และกระบวนการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐเกี่ยวกับการแจ้งสิทธิอุทธรณ์ ระยะเวลาการอุทธรณ์ องค์กรวินิจฉัยและผลหลังจากการสั่งอุทธรณ์ เพื่อทราบข้อดีข้อเสียในการประกอบการเสนอแนวทางแก้ไขต่อไป

5. เพื่อหารูปแบบที่เหมาะสมของการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐที่ปรับเปลี่ยนจากมหาวิทยาลัยของรัฐ ซึ่งเป็นส่วนราชการเพื่อประกอบการพิจารณาปรับเปลี่ยนมหาวิทยาลัยของรัฐซึ่งเป็นส่วนราชการไปเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ

ขอบเขตของการวิจัย

วิทยานิพนธ์เรื่องปัญหาการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐนี้ จะศึกษาเฉพาะแนวคิดในการควบคุมการกระทำของฝ่ายปกครอง ลักษณะกฎหมายว่าด้วยวินัยของข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย การดำเนินการทางวินัย การลงโทษและการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยของข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย และศึกษาถึงลักษณะกฎหมายว่าด้วยวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐที่มีอยู่ในปัจจุบัน คือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์และมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง รวมถึงกฎหมายว่าด้วยวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐที่ปรับเปลี่ยนจากมหาวิทยาลัยของรัฐซึ่งเป็นส่วนราชการ การดำเนินการทางวินัย การลงโทษ และการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ โดยจะศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัย ของข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย และการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐเกี่ยวกับการแจ้งสิทธิอุทธรณ์ ระยะเวลาการอุทธรณ์ องค์การวินิจฉัยและผลหลังจากการสั่งการอุทธรณ์ว่ามีความเหมาะสมหรือไม่อย่างไร มีปัญหา และอุปสรรค เกี่ยวกับการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ที่ปรับเปลี่ยนจากมหาวิทยาลัยของรัฐซึ่งเป็นส่วนราชการอย่างไรบ้าง เพื่อหาแนวทางในการกำหนดรูปแบบที่เหมาะสม เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับเปลี่ยนมหาวิทยาลัยของรัฐซึ่งเป็นส่วนราชการไปเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐต่อไปในอนาคต

สมมติฐาน

การปรับเปลี่ยนมหาวิทยาลัยของรัฐซึ่งเป็นส่วนราชการไปเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐอาจไม่สามารถให้หลักประกันความมั่นคงและเป็นธรรมต่อพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐซึ่งเคยเป็นข้าราชการ โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายว่าด้วยวินัย การดำเนินการทางวินัย การลงโทษ และการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยวินัยของข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย การดำเนินการทางวินัย การลงโทษ และการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยของข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย มีระบบการตรวจสอบการกระทำของฝ่ายปกครองที่ค่อนข้างชัดเจน และสามารถเป็นหลักประกันอันมั่นคงแก่ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย

ดังนั้น จึงควรกำหนดรูปแบบกฎหมายว่าด้วยวินัย การดำเนินการทางวินัย รวมถึงกระบวนการอุทธรณ์ได้แก่คำสั่งลงโทษของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ที่ปรับเปลี่ยนจากมหาวิทยาลัยของรัฐ ซึ่งเป็นส่วนราชการให้ชัดเจนและเหมาะสม สามารถเป็นหลักประกันอันมั่นคง และเป็นธรรมแก่พนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐที่ปรับเปลี่ยนจากมหาวิทยาลัยของรัฐ ซึ่งเป็นส่วนราชการ

วิธีการวิจัย

เป็นการวิจัยเอกสาร มุ่งเน้นการศึกษาวิเคราะห์พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับวินัยและการดำเนินการทางวินัย การลงโทษ และการอุทธรณ์ โดยเปรียบเทียบกับกฎหมายว่าด้วย วินัยและการดำเนินการทางวินัย การลงโทษ และการอุทธรณ์ของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐที่มีอยู่ในปัจจุบัน เฉพาะมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง และมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ และศึกษาข้อบังคับของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐว่าด้วยการบริหารงานบุคคล โดยจะศึกษาเฉพาะในส่วนที่เป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายว่าด้วยวินัยและการดำเนินการทางวินัย การลงโทษ และการอุทธรณ์ และเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เข้าใจลักษณะของกฎหมายว่าด้วยวินัยของข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย การดำเนินการทางวินัย การลงโทษ การอุทธรณ์ได้แก่คำสั่งลงโทษทางวินัยของข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย รวมถึงแนวคิดการควบคุมการกระทำของฝ่ายปกครอง
2. ทำให้ทราบถึงลักษณะกฎหมายว่าด้วย วินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐที่ปรับเปลี่ยนจากมหาวิทยาลัยของรัฐซึ่งเป็นส่วนราชการ การดำเนินการทางวินัย การลงโทษ และการอุทธรณ์ได้แก่คำสั่งลงโทษทางวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ
3. ทำให้ทราบถึงปัญหา และผลกระทบจากการปรับเปลี่ยนมหาวิทยาลัยของรัฐซึ่งเป็นส่วนราชการไปเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายว่าด้วยวินัย การดำเนินการทางวินัย การลงโทษ และการอุทธรณ์ได้แก่คำสั่งลงโทษทางวินัย
4. ทำให้สามารถนำรูปแบบกฎหมายว่าด้วยวินัย การดำเนินการทางวินัย การลงโทษ และการอุทธรณ์ได้แก่คำสั่งลงโทษทางวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ที่ปรับเปลี่ยน

จากมหาวิทยาลัยของรัฐซึ่งเป็นส่วนราชการที่เหมาะสมอันเป็นผลจากการวิจัยไปเป็นแนวทางประกอบการพิจารณากำหนดรูปแบบกฎหมายว่าด้วยวินัย การดำเนินการทางวินัย การลงโทษ และการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษของพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ที่ปรับเปลี่ยนจากมหาวิทยาลัยของรัฐซึ่งเป็นส่วนราชการเพื่อการปรับเปลี่ยนมหาวิทยาลัยของรัฐซึ่งเป็นส่วนราชการไปเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐต่อไปในอนาคต